

สหภาพแรงงานการรถไฟแห่งประเทศไทย มีนายอาหมัก คำเทศทอง เป็นประธาน นายวันชัย พรหมมา เป็นเลขาธิการ ผู้ช่วยประธานคือนายสวัสดิ์ ลูกโคก ซึ่งในกลุ่มสหภาพนี้เป็นลูกจ้าง การรถไฟแห่งประเทศไทย ที่โรงงานมักกะสันทั้งสิ้น และวัตถุประสงค์หรือจุดมุ่งหมายของสหภาพ ไม่ต้องการเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับการเมืองไทย เฉพาะฝ่ายซ้าย ทั้งนี้เพื่อช่วยเหลือกลุ่มลูกจ้าง ๆ เพื่อ ให้ได้รับความ เป็นธรรมในการทำงานและ เงินตอบแทนเท่านั้น ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ข้าได้สังเกต กลุ่มสหภาพนี้ไม่ได้เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับการเมืองเลย แม้แต่ในการหยุดงาน เพื่อ เรียกร้องค่าแรงเท่าที่นำมา ได้มีศูนย์กลางนิสิตนักศึกษาพยายามจะขอ เข้ามาร่วมด้วย ทางกลุ่มสหภาพก็ไม่ยอมให้ร่วมด้วยแต่อย่างใด แต่ข้าทราบในภายหลังว่า ระหว่างการชุมนุมประท้วง เรียกร้องค่าแรงนั้น ไ้มีนักศึกษาบางคน จะเป็นใครบ้างข้าไม่ทราบใครปลอมแปลงตัว เป็นคนงานรถไฟ เข้ามาร่วมด้วย จะ เป็นผู้ใดก็ควรเข้ามา อย่างใ้ข้าไม่ทราบ

เมื่อวันที่ ๒ ต.ค. ๒๕๑๕ เวลาประมาณ ๐๖.๐๐ น. ข้าพร้อมด้วยนาย เจือ พูลจันทร์ นายสุนทร ตงคลัง ซึ่งเป็นคนงานโรงงานรถไฟมักกะสันและเป็นลูกเสือพยาบาลด้วยกันได้พากัน ไปที่ มธ. เนื่องจากทราบจากวิทยุยานเกราะว่ามีนักศึกษาในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ใช้อาวุธปืนยิง ประชาชนและเจ้าหน้าที่ตำรวจที่จะเข้าไปใน มธ. ได้รับบาดเจ็บและคาบหลายคน ข้าในฐานะ เป็นลูก เสือพยาบาลกับพวกจึงได้พากันไปที่ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ โดยไปถึงพร้อมกัน เมื่อ เวลาประมาณ ๐๗.๐๐ น. และข้ากับพวกคือนาย เจือและนายสุนทรเข้าไปอยู่บริเวณสนามหลวงตรงข้ามทางเข้า มธ. หน้าหอประชุมใหญ่ ซึ่งในขณะสอบสวนนี้พนักงานสอบสวนได้ให้ข้าดูแผนที่และแผนที่บริเวณที่ เกิด เหตุ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์แล้ว ระหว่างที่ข้ากับพวกไปถึงนี้ก็มีประชาชนมากมาย เข้มสนามหลวงประ มาณจำนวน ๒ พันคน หรือกว่านั้น ข้ากับนาย เจือและนายสุนทรและประชาชนอื่น ๆ รวมทั้งมี เจ้า หน้าที่ตำรวจคอยควบคุมดูแลเราที่ท่ามวังบริเวณนั้นเท่าที่จะทำได้ เนื่องจากนักศึกษาที่อยู่ ในมหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์ ไ้ยิงปืนออกมาจากภายใน มธ. ไ้ยิงเสียงเป็นระยะๆ สลับกับที่ละนั้เป็นระยะๆ ตลอดเวลา สักครู่หนึ่งข้าได้เห็นมีรถยนต์โดยสารจำหมายเลขทะเบียนไม่ไ้แล่นชนประตูทางเข้า มธ. หักลง จึงไ้มีประชาชนวิ่งเข้าไปใน มธ. พร้อมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจและข้าก็ไ้วิ่งติดตามเขาไปช่วย และข้ากับนาย เจือไ้ไปนอนหมอบหลบอยู่บริเวณสนามหน้าหอประชุมใหญ่ ข้าสังเกต เห็น ว่ามีการยิงอาวุธปืนจากภายใน มธ. ออกมาจากทางตึกวิทยุซึ่งหนาแน่นมากกว่าทางด้านตึก อมธ. และเสียง ปืนดังกล่าวนั้นมีทั้งยิง เป็นรูปแบบปืนกลและยิงทีละนัดเป็นระยะๆ แต่ข้าไม่ทราบว่าใครยิงเพราะมองไม่ เห็นคนยิง แต่ในระหว่างนี้ฝ่ายเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ไ้ยิงใครแต่อย่างใด ข้าจำไ้ว่าฝ่ายเจ้า หน้าที่ตำรวจไ้ยิงต่อสู้ป้องกันตัว เมื่อ เวลาถึง ๐๘.๐๐ น. ไปแล้ว ในระหว่างนั้นข้าได้เห็นมีนักศึกษา ชายคนหนึ่งวิ่งออกมาจากด้านใน มธ. ตรงมาที่หน้าหอประชุมใหญ่ ไ้มีไอ้ติดไฟออกมาจากด้านหลังศีรษะ ซึ่งข้าเข้าใจว่าส่วนมากแล้วนักศึกษาที่อยู่ใน มธ. จะยิงกันเองโดยยิงผู้ที่พยายามจะหลบหนีออกจาก มธ. เมื่อนักศึกษาคณะที่ข้าเห็นไ้รับบาดเจ็บถึงกล่าววิ่งมาถึงบริเวณหน้าหอประชุมใหญ่นั้น ก็ไ้มีประชาชน ผู้รักชาติหลายคนไม่ทราบว่าเป็นใครบ้างและข้าจำไ้ไม่ได้ ไ้ตรง เข้ามุมรวมตัวรายนักศึกษาคณะนั้น ในขณะ เกี่ยวกันข้าได้เห็นมีลูก เสือและ เจ้าหน้าที่ตำรวจเข้าช่วยห้ามปรามประชาชนไม่ให้ทำร้ายนักศึกษาคณะ นั้น และไ้ช่วยป้องกันไม่ให้มีนักศึกษาคณะนั้นถูกประชาชนรวมประท้วงตีจนล้มแล้วประคองพา เข็นออกไปทาง

๒๕๑๕

ใบต่อคำให้การ ของนายสวัสดิ์ สมเกียรติ ยาน แทนที่ ๒

หน้าประตูทางออก แต่ก็ยังเห็นประชาชนพากันรุมคิดความไปอีกข้างๆ ไม่ได้ตามไปดูไม่ทราบว่าประชาชน
จะแบ่งตัวไปไหนหรือไม่ และปรากฏเสียงกับเจ้าหน้าที่ตำรวจช่วยป้องกันนักศึกษาที่หนีออกมานั้น จะเป็นใคร
บ้างข้างๆ ไม่ได้ เพราะมีหลายคน และเหตุการณ์กำลังระงมกัน ข้าจึงเห็นว่ามีนักศึกษาวิ่งหนีออกมา
หลายคนมีทั้งได้รับบาดเจ็บและไม่ได้รับบาดเจ็บบ้างแต่จะเป็นใครบ้างข้าไม่รู้จึงหนีเข้าไม่ได้
และบางคนก็ได้รับบาดเจ็บและไม่ได้รับบาดเจ็บ เมื่อออกมาถึงบริเวณหน้าประตูใกล้กับที่ข้าหลบอยู่นั้น
ประชาชนก็พากันเข้าไปรุมประชาทัณฑ์และเจ้าหน้าที่ตำรวจก็ถูกเสียงกับข้าไปช่วยป้องกันโดยข้างไม่ได้
บ้างบางคนก็ถูกประชาชนแบ่งตัวไปได้ เพราะถูกเสียงกับเจ้าหน้าที่ตำรวจจำนวนน้อยกว่าผู้ประชาชนซึ่งมี
จำนวนมากมายและบางคนก็ใช้ไม้หรือท่อน เหล็กและก้อนหินรุมตีนักศึกษาวิ่งหนีออกมานั้น ทำให้ถูกเสียงและ
เจ้าหน้าที่ตำรวจที่เข้าไปช่วยป้องกันนั้นได้รับบาดเจ็บไปหลายคน ระหว่างนั้นข้ากับนาย เจือและ
คนอื่นๆ ข้าไปไม่ได้ว่า เป็นใครบ้างก็ช่วยนำคนบาดเจ็บซึ่งมีทั้งนักศึกษาระชาชนและเจ้าหน้าที่ตำรวจใส่ เปล
พยาบาลนำส่งขึ้นรถพยาบาล เพื่อส่งโรงพยาบาลต่อไป ข้ากับพวกได้ช่วยกันนำคนที่ถูกยิงได้รับบาดเจ็บ
ในวันนั้นหลาย เบี้ยวประมาณ ๑๐ คนเศษ ในระหว่างที่ช่วย เหลือนั้นมีผู้ที่ได้รับบาดเจ็บบางคนที่เราใจว่า
เป็นนักศึกษาได้ถูกประชาชนเข้ามาแบ่งตัวไปจากพวกข้าโดยข้ากับพวกรวมทั้งเจ้าหน้าที่ตำรวจได้พยายาม
ป้องกันจนสุดความสามารถแต่ก็ไม่สามารถป้องกันได้ เพราะกลุ่มประชาชนเข้ามาแบ่งตัวโดยใช้ท่อนไม้
ท่อน เหล็กรุมตีทุกคน เจ็บและพวกข้ากับเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ช่วย เหลือป้องกันอยู่นั้นได้รับบาดเจ็บไปตามๆ
กัน ข้าเองก็ถูกท่อน เหล็กตีถูกมีมือชายได้รับบาดเจ็บไปหลายวัน

ในระหว่าง เกิด เหตุข้าได้นำเปล เข้าไปรับคนบาดเจ็บถึงบริเวณสนามฟุตบอลใน มธ.

กับพวกโดยคลานบ้างวิ่งขอตัวบ้างเข้าไปรับประชาชนนักศึกษา ถูกเสียง และเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ถูกยิง
ได้รับบาดเจ็บนำออกมาส่งขึ้นรถพยาบาล ในระหว่างที่ข้าเข้าไปที่สนามฟุตบอลนั้นข้าจึง เห็น
ปืนที่ยิงมายังข้ากับพวกนั้น ยิงมาจากทางตึกมีดูซิหนาแน่นมากกว่าทางตึก อมร.และตึกโคม และ เมื่อ
เวลาประมาณ ๐๘.๓๐ น.ฝ่ายเจ้าหน้าที่ตำรวจจึงได้เข้าไปยิงต่อสู้กับฝ่ายนักศึกษาที่ยิงออกมาจากตึกต่างๆ
ใน มธ. จนถึงเวลาประมาณ ๑๑.๐๐ น. เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงได้ทยอยจับกุมนักศึกษาคณะรวมไว้ที่บริเวณ
สนามฟุตบอลโดยให้นักศึกษาชายออกเสียง ส่วนนักศึกษาหญิงหลังจากตรวจค้นแล้วก็ให้สวมเสื้ออย่าง เก็บ
รวมกันอยู่ในสนามฟุตบอลดังกล่าว หลังจากนั้น เมื่อ เสียงปืนสงบลงแล้ว เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงได้นำนัก
ศึกษาที่ถูกจับกุมขึ้นรถนำไปควบคุมที่โรงเรียนตำรวจนครบาลบางเขน และที่นั่นต่อไป ข้ากับพวก
ได้ช่วย เหลือนักบาดเจ็บอยู่จนถึงเวลาประมาณ ๑๗.๐๐ น.เศษ ข้ากับพวกคือ นายสุนทรและนาย เจือ
จึงได้กลับไปส่งโรงพยาบาลตำรวจและได้ไปนายแพทย์ เภยาชาตบริเวณมือซ้ายที่ข้าได้รับบาดเจ็บ ซึ่ง
ทั้งนายสุนทรและนาย เจือก็ได้รับบาดเจ็บเล็กน้อยโดยถูกเสียงจากการที่ประชาชนรุมแบ่งตัวนักศึกษา
ไปประชาทัณฑ์ในขณะ เกิด เหตุซึ่งทำให้การมาแล้ว และได้ไปพักผ่อน เมื่อ เวลาประมาณ ๒๓.๐๐ น.
ในวัน เคียวกันนั้น

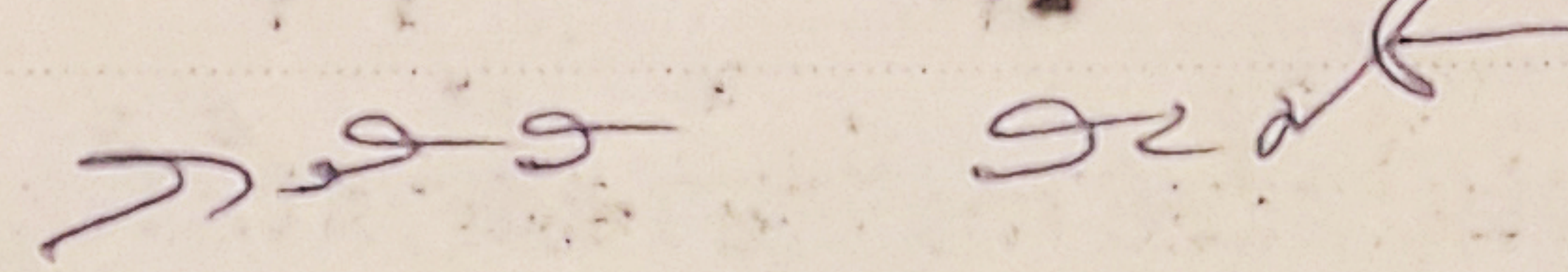
ในขณะ เกิด เหตุนั้น ข้าไม่ได้เห็นนักศึกษากันเยาะหรือจับนักศึกษานำไปรุมประชาทัณฑ์จนถึงแก่
ความตายแกล้งใจ เพราะข้ากับพวกได้พยายามช่วย เหลือนักที่ถูกยิงได้รับบาดเจ็บนำส่งขึ้นรถพยาบาล

447 448

ขาด ไม่ได้ออกไปดูแลการณภายนอก มธ. ที่ประชาชนรุมประชาตัมหนักศึกษา แคนมาทราบในภายหลัง
ทางร่าวนนึ่งสื่อพิมพ์ต่างๆ ลงข่าวถึงนักศึกษาย่างคนถูกรุมประชาตัมถึงแก่ความตายหลายคน ละถูกนำ
ไปเผาในขณะ เกิดเหตุหลายคน ข้าไม่ทราบว่า เป็นใครบ้างและไม่เห็นขณะ เกิดเหตุ ที่
ข้าไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้นี้เลยาก่อน เป็นความจริง.

๑๘

อ่านให้ฟังแล้วรับว่าถูกต้อง.

(ลงชื่อ)		พยาน
(ลงชื่อ)	ท.ค.อ.	สอบความ
(ลงชื่อ)	ท.ค.ก.	พิมพ์อ่าน

สวสส,